

Firserne, og man vil erkende, at de kjøbenhavnske Kredse allerede da vare meget store. Vi se og vide jo da ogsaa, at andre Lande med Hensyn til Fordelingen af Valgkredsene og Folketallet i dem have været og ere stillede paa en lignende Maade. Hvem erindrer ikke, hvorledes det saa ud i England for saa Aar siden med Hensyn til Kredse? Og se vi, hvorledes det staar til i Tyskland, oplyses det jo her i Betænkningen, at en By som Berlin kun har 6 Rigsdagsmænd til over 1,600,000 Indbyggere, en By, hvis Indbyggerantal nærmer sig til hele Danmarks Befolkning, og at Hamborg, der er større end Kjøbenhavn, kun har 3 Rigsdagsmænd — og det er ogsaa meget for lidt efter deres Valgordning. Det er en Følge af Byernes stærke Vækst og af, at man alligevel klynker sig ved at gaa bort fra de bestaaende historiske Forhold. Der er saaledes ikke Tale om, at der, som den sidste ærede Taler søgte at gøre gældende, skulde ligge en Slags politisk Undstab deri, naar man ikke straks gif til en Omdeling, fordi der var en stærk Vækst i en eller anden By. Nej, det er noget, man kender saare godt til alle Begne fra.

Og hvad selve Tallet angaar, 137, som jo baade den højtærede Minister og det høje Folketing har foreslaaet — men som sagt tvunget ved Omstændighedernes Magt — tror jeg nok, at man fra alle Sider skal erkende, at det er meget for højt. Der er jo ikke et Land, naar Grænselandet undtages, der kan komme os nær, end ikke vore Nabolande, Sverige og Norge. Norge har jo vel 114 Rigsdagsmænd, men vi maa erindre, at der er to Kamre, og holde vi Folketallet sammen med Sverige, der for øvrigt ogsaa har to Kamre, saa bliver det ogsaa større end vort. Jeg vil ikke tale om et Land som Holland, der har et dobbelt saa stort Folketal som Danmark, og som dog har et Folketing paa kun 100 Medlemmer.

Det ærede Mindretal, der har stillet den motiverede Dagsorden, udtaler, at en Forandring vil være en Fornyning af de historiske Forhold, ja, de tale maaſte endog om halvt eller helt revolutionære Skridt. Ja, det kan jo heller ikke nægtes, naar man ser paa de foreliggende Forslag, at der er noget revolutionært over for de bestaaende historiske Forhold i de Forslag, der fore-

ligge, og i saa Henseende kan jeg give den ærede sidste Taler Ret i, at det ene Forslag kan i saa Henseende være omtrent lige saa godt som det andet — Ministeriets Forslag er for de Egnes Vedkommende, jeg kender, lige saa godt som Folketingets. Den ærede Landstingsmand (Madsen-Mygdal), der har gjort sig til Forslagsstiller for det Forslag, der hidst er vedtaget i Folketinget, vil jeg blot henvise til, hvorledes det staar til i Ringkøbing Amt. Den østlige Del af Ringkøbing Amt, der er en ret betydelig Kreds, fordeler man mellem ikke mindre end 3 Amter: 2 Kommuner, der ligge langs med Banen, viser man ud til Brande, hvor de aldrig komme, og hvor de heller ikke ville komme, hvis de blive Vælgere — i alt Fald kun, det er min Overbevisning, i en meget ringe Grad. Det er altsaa til Vejle Amt, at man henviser 2 større Kommuner, der ligge langs med Midtbanen, nemlig Sønder Jelling—Åsning og Skarild—Årnborg. Det er de 4 Sogne, man vil vise ud til Brande, og hvis Valgret man altsaa faktisk tager bort. Det er blot for at tage et enkelt Eksempel. En anden Kommune viser man hen til Silkeborg altsaa til Skanderborg Amt og en tredje ned til Holstebro. Dersom det ikke er at ødelægge de historiske Forhold, ved jeg ikke, hvad det er. For Vejles Amts Vedkommende, hvor jeg ogsaa kender Forholdene nogenlunde, viser man Kommuner, der ligge klos op ad Vejle op til Lindved, en By, ja knapt nok en By, der ligger 1½ Mil fra Vejle, og Kommuner i Bjerge Herred, der ligge ved Banen, viser man ligeledes ud til Lindved, der ligger Nordvest for Vejle. Jeg tror ikke, at det hjælper til, at Vælgernes bruge deres Valgret i større Grad end hidtil, men at tværtimod det modsatte vil blive Tilfældet. I den Henseende kan jeg altsaa godt give det ærede Mindretal Ret i, at det er en Fornyning af de bestaaende Forhold.

Men naar det ærede Mindretal saa gaar videre, og mener, at Landstinget staar i Fare for at nedsynke til at blive en Ubehjælpelighed, dersom Forslaget om de 137 Folketingsmænd vedtages, saa tror jeg, at han har Ret. Der er jeg meget mere enig med den ærede Ordfører. Troede jeg, at de 137 vilde højne Folketingets Anseelse og